

GHIDUL SUCCESULUI PENTRU LENEȘI

Marc Allen

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

GHIDUL SUCCESULUI PENTRU LENEȘI

Manifestul unui leneș pentru bogăție și împlinire

Marc Allen

Traducere: Carmen Ștefania Neacșu

 **EDITURA MIX
BRAȘOV 2009**

Culegere: Carmen Ștefania Neacșu

Tehnoredactare: Mioara Asmarandei

Corectură text: Carmen Ștefania Neacșu

Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALLEN, MARC

Ghidul succesului pentru leneși / Marc Allen -

Brașov : Mix, 2009

ISBN 978-973-8471-83-2

159.923.2

Copyright © 2006 by Marc Allen

All rights reserved.

First published in the United States of America by New World Library.

Originally published as: "The Tipe-Z guide to success: a lazy person's manifesto for wealth and fulfillment"

Copyright © 2009 Editura MIX

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii MIX.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro

sau contactați-ne la:

Tel.: 0720 499 494; fax: 0720 112 117

e-mail: contact@edituramix.ro

Tiparul executat la

*Cartea aceasta vă este dedicată vouă, cu speranța că
vă va ajuta să vedeți cum puteți crea viața la care visați,
într-un mod lejer și relaxat, chiar dacă sunteți leneși,
dezorganizați, lipsiți de experiență, copleșiți de probleme
sau dacă întâmpinați dificultăți financiare.*

Cuprins

Introducere	9
Ghidul succesului pentru leneși	
PARTEA ÎNTÂI	21
Cei patru pași simpli către succesul fără stres	
Capitolul 1. Primul pas	23
VISAȚI	
Capitolul 2. Pasul al doilea	27
IMAGINAȚI-VĂ	
Capitolul 3. Pasul al treilea	33
CREDEȚI	
Capitolul 4. Pasul al patrulea	47
CREAȚI	
PARTEA A DOUA	57
Corectarea continuă a traiectoriei	
Capitolul 5	59
CORECTAREA TRAIECTORIEI	
Capitolul 6	83
CĂLĂTORIA CONTINUĂ	
Mulțumiri	113
Despre autor	115

Introducere

Ghidul succesului pentru leneși

Vei ajunge atât de sus pe cât de înaltă e aspirația ta dominantă...

*Nutrind în inima ta
o viziune,
un ideal înalt,
îi vei aduce împlinirea.*

James Allen

Sunt leneș. O recunosc. Ani de zile, acesta a reprezentat unul dintre lucrurile care au stat în calea succesului meu în viață — în fond, trebuie să muncești pe rupte ca să reușești, nu? Asta mi se tot spusese și asta credeam și eu.

Etica muncii i-am zis noi; e bine să muncești, nu-i așa? Face bine sufletului, întărește caracterul și doar muncind din greu atragi succesul. Însă dacă era să fiu onest cu mine însumi, trebuia să recunosc că aveam o problemă în această privință, fiindcă eu nu voiam să muncesc din greu. Dacă am de ales între o zi în care să-mi sune alarma ceasului, să mă trezesc devreme, să-mi fac duș, să mă bărbieresc și să plec la muncă și una în care să pot lenevi în pat după pofta inimii, iar după aceea să fac orice am chef să fac, aleg de fiecare dată a doua opțiune.

Matinal n-am fost niciodată. Îmi ia trei-patru ore să intru în funcțiune, iar în unele zile trebuie să recunosc că nu intru deloc în funcțiune. Și mai sunt zilele în care fac foarte puține lucruri. Așa am fost eu mereu, din copilărie.

„Dar ai scris niște cărți”, îmi spun oamenii. „Și ai înregistrat muzică, apoi conduci o editură. Nu poți fi leneș și să faci toate acestea”. *Ba da, poți*, le răspund. Tot ceea ce îți trebuie ca să scrii o carte (sau să înregistrezi muzică, sau să conduci o editură) este *perseverența*.

Poți fi leneș și totuși perseverent — și odată ce ai învățat cum să faci asta, poți realiza foarte multe.

A fi leneș nu înseamnă neapărat a fi lipsit de direcție, de motivație și privat de succes. Este foarte posibil — de fapt, este chiar simplu — să fii leneș și totuși focalizat pe un scop, să faci orice e necesar să faci, în felul tău leneș, pentru a te apropia, pas cu pas, de scopul stabilit, de împlinirea visului tău.

Pentru mulți oameni, cuvântul *leneș* are tot felul de conotații negative. Dacă ești leneș înseamnă că tergiversezi lucrurile sau nici măcar nu le începi vreodată, sau dacă începi ceva, ești genul care renunță. Majoritatea oamenilor cred că e imposibil să fii leneș și totuși să reușești. În fond există foarte puține exemple de persoane care au reușit în acest mod. Majoritatea oamenilor de succes par să aibă o energie formidabilă; majoritatea sunt personalități de tip A, sunt cei dependenți de muncă.

„Trebuie să muncești tot timpul din greu ca să ai succes.”

**Aceasta este o convingere fundamentală
adânc înrădăcinată**

și omniprezentă în societatea noastră.

**Eu am luat hotărârea să pun sub semnul întrebării
această credință și să văd dacă este posibil
să ajung la succes trăind lejer.**

În urmă cu aproape treizeci de ani m-am hotărât să pun în practică acest experiment: am încercat să obțin succesul — în termenii mei, așa cum definesc eu succesul — dar s-o fac în felul meu leneș (ceea ce înseamnă să am libere dimineațele și zilele de luni și să nu uit niciodată să-mi aloc timp pentru lungi vacanțe). Experimentul meu consta în a încerca să trăiesc viața la care visez fără să mă stresez pentru asta.

De îndată ce am făcut această încercare am descoperit un lucru important: când îmi dau voie să fiu cu adevărat leneș o perioadă de timp

suficient de lungă, mă simt după aceea inevitabil plin de energie — cel puțin pentru o vreme — și e surprinzător cât de multe pot realiza atunci, într-un timp relativ scurt.

În majoritatea zilelor nu scriu deloc. În unele zile scriu cam un sfert de oră, în altele scriu timp de câteva ore. Dacă scrii o pagină la fiecare două zile, într-un an ai o carte de 180 de pagini.

Ultima carte, *The Millionaire Course: A Visionary Plan for Creating the Life of Your Dreams (Cursul milionarului: un plan vizionar pentru crearea vieții la care visați)*, am scris-o în trei ani. Am pus în cartea aceea tot ce știu, tot ce am învățat pe parcurs și ce mi-a schimbat viața dintr-una de sărăcie într-una de belșug — ba chiar, mai important încă, m-a ajutat să trec de la o stare de frustrare și de la strădanie continuă la un nivel surprinzător de lejeritate și bucurie a vieții (ceva ce nici nu mi-aș fi putut imagina când eram mai tânăr).

Dar probabil că n-ați citit cartea despre care vorbesc, nu-i așa? O mulțime de oameni au venit la mine și mi-au spus: „Am cumpărat cartea și o țin la capul patului, dar... încă n-am ajuns s-o citesc”. Ba unii se miră chiar: „Ai scris o carte de 300 de pagini! Despre ce e vorba în ea?”

Cu alte cuvinte, îmi spun că de fapt n-au citit niciodată o carte de 300 de pagini și că ar vrea să primească mesajul într-o formă mai condensată. Toți oamenii vor să aibă succes, dar, dacă e să recunoască adevărul-adevărat, cei mai mulți dintre ei n-ar vrea ca pentru asta să muncească pe brânci. Eu pot să înțeleg foarte bine lucrul acesta — de aceea am să vă arăt în carte cum să faceți niște schimbări clare și pozitive în viața voastră, acționând *într-un mod lejer și relaxat, sănătos și pozitiv*.

**Chiar și aceia dintre voi care nu sunt leneși
au mult de câștigat citind această cărțică.**

**Instrumentele simple pe care le prezint
dau rezultate în cazul tuturor.**

Iar dacă *sunteți* leneși, atunci categoric ați venit unde trebuie! Am să simplific lucrurile cât mai mult cu putință pentru voi.

**Dacă sunteți foarte leneși,
citiți doar textul cu cuvinte îngroșate,
scris pe mijlocul paginii și treceți peste restul.
Veți beneficia astfel de ceea ce este
esențial în carte — tot ceea ce
vă este necesar pentru a crea viața la care visați.**

O prietenă și colegă a mea, pe nume Ruby, care se autocaracterizează ca „personalitate de Tip A, dependentă de muncă, pe cale de a se vindeca”, a ținut ca eu să menționez că această carte nu este doar pentru leneși, ci pentru oricine vrea să reușească în viață, totodată acționând în felul său propriu, unic.

Ea spune că demersul meu se adresează oamenilor ce se încadrează în două categorii: leneșii (cei asemenea mie) și cei cu personalități de Tip A (asemenea ei), care au muncit pe rupe toată viața lor și ar vrea acum să se relaxeze puțin mai mult și să iasă din rutina stresului și a muncii susținute. Aceste instrumente simple dau rezultate în cazul tuturor celor care le aplică.

Iată o povestioară — o întâmplare din viața de zi cu zi. Istorisind-o, mă abat puțin de la subiect, așa că dacă sunteți foarte leneși sau dacă aveți o personalitate de Tip A și vă grăbiți ca de obicei să ajungeți la esențial, puteți sări peste următoarele două pagini.

Am ținut nu de mult o cuvântare în fața unui grup format în majoritate din adolescenți gălăgioși și entuziaști. A fost foarte distractiv. Cuvântarea mea a urmat după cea a unui vorbitor motivațional care dispunea de o energie formidabilă și care se plimba de colo-colo în timp ce vorbea. Când a venit în sfârșit rândul meu să vorbesc, am rostit ceva de genul acesta:

Sunt de acord cu tot ceea ce a spus antevorbitorul meu, mai ales cu accentul pus pe importanța obiectivelor, a stabilirii de obiective înalte și cu faptul că în viață e bine să faceți ceea ce vă atrage. Spun „Amin” pentru fiecare cuvânt rostit de el și mai adaug ceva — poate că ceea ce urmează reprezintă contribuția mea unică la lumea aceasta:

**Puteți reuși într-un mod lejer și relaxat.
Ca să reușiți în viață nu trebuie să fiți
dependenți de muncă, nu este nevoie
să aveți personalități de Tip A.**

Eu, de fapt, sunt un leneș. Nimeni n-a spus vreodată despre mine că aș fi un dependent de muncă. Mai degrabă am o personalitate de Tipul Z (ca în zzzzzzzzzzzzzzzzzzz). (*Personalitatea de Tip Z este cea extrem de relaxată — n. trad.*)

Cineva a ridicat atunci mâna. „Chiar sunteți leneș?”, a strigat o fată. Da, sunt, am răspuns, și sunt mândru de asta. „Ce ați făcut astăzi?”, a întrebat cu voce tare altcineva.

Nimeni nu-mi mai pusese o astfel de întrebare până atunci. Câteva secunde a trebuit să mă gândesc la felul în care decursese ziua (stau extrem de prost cu memoria, pe deasupra fiind și leneș și dezorganizat — nu vă așteptați vreodată să-mi amintesc numele voastre sau pe ale altora; seara îmi ia uneori destul de mult ca să-mi amintesc ce am făcut toată ziua).

Păi, am început eu, azi e luni, așa că mi-am luat ziua liberă. Întotdeauna îmi iau liberă ziua de luni, aceasta fiind ziua pe care mi-o rezerv mie însumi. Duminica o dedic familiei și celorlalți — și niciodată nu fac nimic duminica. Lunea este ziua pe care mi-o dedic mie, este „mini-refugiul” meu.

Am dormit până pe la 11.00 și am mai stat în pat până în jur de 11.30. Apoi m-am ridicat, am băut o cafea și... și chiar nu-mi amintesc exact ce am făcut în cele câteva ore care au urmat. Am frunzărit câteva hârtii, cred. Poate că mi-am verificat portofoliul de acțiuni pe internet. Pe la ora două după-amiază m-am așezat din nou în pat, întins pe spate și am făcut un exercițiu de relaxare profundă care m-a condus ori la o stare de meditație calmă, liniștită, ori la somn, fiindcă niciodată nu pot să-mi dau seama (cei din familia mea pretind că mă aud sforăind în timpul meditațiilor mele). După care mi-am făcut un duș și am plecat devreme cu mașina către orașul acesta, așa încât să pot sta vreo oră

Într-o librărie-cafenea, unde să beau o cafea și să mă relaxez puțin înainte de acest mic discurs.

Așa a decurs ziua mea. Așa decurge în mod tipic o zi de luni pentru mine, cu excepția faptului că aproape niciodată nu am de ținut vreo cuvântare. Nu sunt activ în zilele de luni. Nu sunt activ nici dimineața. De obicei lucrez cam treizeci de ore pe săptămână la biroul meu (începând undeva marți după-amiaza), petrec cam treizeci de ore pe săptămână cu familia și cam treizeci de ore pe săptămână singur, cu mine însumi. Acesta este programul care mi se potrivește mie.

Liceenilor li s-a părut amuzant ce auzeau — și poate că mulți dintre ei au fost inspirați de simpla *idee*, de *posibilitatea* de a nu fi nevoiți să muncească între șaiszeci și optzeci de ore pe săptămână ca să reușească în viață. Poate că unii dintre ei și-au dat seama de un lucru a cărui validitate eu o cunosc:

Dacă eu pot ajunge de la sărăcie la un succes foarte mulțumitor acționând în felul meu propriu, leneș, și voi puteți s-o faceți, în felul vostru caracteristic.

Nu am niciun fel de instrumente magice sau speciale care vouă să vă lipsească. Avem cu toții același fel de creier, avem cu toții capacitatea de a visa și de a ne imagina și avem cu toții îndoieli și temeri. Nu există diferențe fizice între o persoană de succes și una săracă. Însă există o diferență la nivel mental: oamenii de succes au învățat cum să-și focalizeze mintea creativă, imaginația lor asupra unui obiectiv și apoi să efectueze primii pași care se impun.

Nu e vreun mare secret la mijloc. Nu există secrete ale succesului. Orice persoană de succes pe care o cunosc vorbește cu dragă inimă despre reușita sa și în egală măsură despre eșecurile sale. Suntem foarte bucuroși să ajutăm alți oameni. Singura problemă o reprezintă faptul că ceea ce spunem poate părea un mister absolut, asemenea unui koan zen. Sau, mai rău de-atât, sună a ceva ce am auzit de un milion de ori, sună a clișeu. Sau sună simplist. Sau contrazice în mod direct o convingere pe care ne-am format-o.

Muncește mai inteligent, nu mai asiduu? Ce clișeu. Și totuși multe dintre acele expresii vechi pe care le-am tot auzit conțin chei foarte valoroase ale succesului. A munci mai inteligent, nu mai asiduu reprezintă într-adevăr o cheie foarte importantă — chiar esențială. Cu toții am auzit expresia aceasta, însă câți dintre noi o pun în practică?

Cei mai mulți dintre noi muncesc atât de asiduu încât nu mai au timp să muncească inteligent. Și totuși nu e nevoie de prea mult timp! E vorba doar de a-ți stabili clar obiectivele și apoi de a face planuri clare. E nevoie de puțină imaginație — iar aceasta nu lipsește nimănui — și de perseverență, pe care fie o avem deja, fie o putem dezvolta.

Am mai spus-o și o repet:

**Disponem cu toții de toate instrumentele necesare
pentru a reuși în viață. Nu trebuie decât
să ne focalizăm mintea creativă în direcția corectă.**

De unde știu eu că este așa? Trebuie să vă spun o mică poveste — povestea zilei care mi-a schimbat viața.

**CUM M-AM TRANSFORMAT DINTR-UN SĂRAC LENEȘ,
DEZORGANIZAT ÎNTR-UN MULTIMILIONAR LENEȘ,
DEZORGANIZAT**

Era ziua în care împlineam treizeci de ani. M-am trezit într-o stare de șoc, dându-mi seama pentru prima dată că nu mai eram copil. Aveam *treizeci* de ani. Mi-am petrecut mare parte din zi plimbându-mă încolo și-ncoace prin apartamentul micuț, ieftin și sărăcăcios în care locuiam și reflectând la viața mea — lucru pe care nu-l făcusem decât rareori în trecutul meu.

Încă de pe atunci mi-am dat seama că aveam o mare calitate, una cu care mă născusem — acum pot spune că fiecare dintre noi se naște cu un dar al său, unic. Lucrul despre care știam în adâncul inimii și sufletului meu că îmi fusese de mare folos de-a lungul timpului este unul pe care oamenii îl învață după ani și ani, iar alții nu-l învață niciodată:

**Știam cât este de important în viață
să fac ceea ce îmi place cel mai mult.
Știam că într-un fel sau altul, dacă îmi urmam visele,
avea să îmi iasă totul până la urmă.**

N-am putut niciodată să înțeleg de ce atât de mulți dintre prietenii mei nu păreau să priceapă acest lucru și se hotărau în favoarea unor îndeletniciri — și *vieți* — care nu le plăceau cu adevărat.

În copilărie mi-am dorit să fiu actor și muzician, așa că am studiat muzica și am intrat în lumea teatrului în anii de liceu. Am făcut parte dintr-o formație de muzică rock, apoi am urmat facultatea de teatru (tatăl meu voia să studiez afacerile, dar la vremea aceea nu aveam nici cel mai mic interes față de acest domeniu).

După facultate am lucrat ca actor și compozitor pentru o companie teatrală. A fost foarte bine timp de vreun an, după aceea însă compania s-a desființat. Atunci am urmat-o pe prietena mea la un centru zen din Hawaii, unde am rămas aproape șase luni, până când am fost dat afară pentru încălcarea regulilor (una dintre reguli impunea trezirea la ora 5.30 dimineața, iar în șase zile din șapte disciplina era foarte strictă, lucru care mi-a dat de furcă; e uimitor pentru mine că am rezistat o perioadă atât de lungă de timp).

După aceea am încercat amândoi să încropim un mod de viață în mediul rural, dar n-a mers. Apoi am rătăcit mai mulți ani prin mediile spiritualizate din Berkeley, California și am ajuns într-un final în componența unei formații rock. Câțiva ani mai târziu formația s-a destrămat, iar în continuare s-au scurs multe luni despre care abia îmi mai aduc aminte acum — și iată că am împlinit treizeci de ani.

Am făcut ceea ce mi-a plăcut, dar mereu m-am zbatut ca să scot bani de chirie, or nu asta era ceea ce îmi doream eu de la viață. Nu voiam să trăiesc în eforturi și stres.

În ziua aceea mi-am dat seama de un lucru pe care nu-l remarcasem niciodată până atunci: mi-am dat seama că nu aveam nicio direcție. Nu eu stabilisem cursul și nici măcar nu mă aflasem la cârma vaporului vieții mele. Nu aveam niciun fel de scopuri! De ce mă

mai miram atunci că nu ajunseseam nicăieri? N-aveam serviciu, n-aveam economii, n-aveam niciun sprijin familial, mă *scotoceam* (un cuvânt pe care-l foloseam adesea) ca să fac rost de cei șazeци și cinci de dolari pentru chiria lunară — pe scurt, eram un sărăntoc (un alt cuvânt pe care-l foloseam adesea).

**Mi-am pus o întrebare pe care rareori mi-o mai pusesem
până atunci, o întrebare simplă și importantă:
*Ce vreau să fac cu restul vieții mele?***

M-am gândit la asta o vreme, plimbându-mă încoace și încolo. Nu știam nici măcar de unde să încep. Atâtea posibilități, atâtea alegeri... apoi mi-am amintit un joc la care luasem parte odată, pe la vreo douăzeci de ani și ceva, în timpul perioadei noastre petrecute în mediu rural. Stăteam într-o seară în jurul unui foc, iar unul dintre cuplurile prezente a propus: „Hai să jucăm un joc pe care l-am jucat într-o tabără bisericească. Ne imaginăm că au trecut cinci ani și că totul a mers așa cum ne-am dorit — cum ar arăta atunci viețile noastre?”

Habar n-am ce am răspuns atunci când am jucat prima dată jocul — e clar că n-a avut impact asupra vieții mele. Dar mi-am adus aminte de jocul acesta în ziua în care am împlinit treizeci de ani și acest lucru mi-a schimbat viața.

**Am jucat un joc simplu: mi-am imaginat tabloul ideal,
viața mea peste cinci ani începând de-atunci.
Jocul acela m-a învățat să visez,
să-mi imaginez și să creez.**

În ziua aceea mi-am stabilit cursul vieții într-un fel în care n-o mai făcusem niciodată până atunci. Operațiunea în sine a fost chiar simplă: mi-am scris pe o singură foaie de hârtie *tabloul ideal*, apoi mi-am așternut pe o altă foaie de hârtie toate obiectivele care mi-au venit în minte atunci, după care am rescris fiecare dintre acele obiective sub formă de afirmații. După un timp, după trecerea câtorva luni au început

să se ivească planuri pentru fiecare dintre obiectivele majore — și s-au conturat limpede următorii pași ce trebuiau efectuați.

Sigur că, de îndată ce am îndrăznit să mă gândesc la tabloul meu ideal și să-mi scriu primul obiectiv, m-am simțit plin — până peste poate — de îndoieli și temeri. Cea mai importantă parte care a urmat a fost să mă ocup de acele îndoieli și temeri. Mi-au trebuit cam cinci ani de corectare constantă a traiectoriei pentru a-mi atinge primul dintre obiectivele mele majore — o companie de succes care să-mi furnizeze mie și altora cele necesare traiului — și vreo zece ani ca să-mi aduc la îndeplinire tabloul ideal în totalitatea sa — ceea ce includea o casă spațioasă și liniștită în Carolina de Nord, într-unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată pe pământ.

Am pornit să-mi construiesc editura din ziua în care am împlinit treizeci de ani. La treizeci și cinci de ani, situația mea financiară a atins pragul cel mai de jos: compania era în pragul falimentului, iar datoria mea personală de pe cardul de credit mergea spre suma de 65.000 de dolari (iar aceasta se întâmpla la începutul anilor optzeci, așa că în dolarii de azi vorbim de o sumă considerabilă).

Parcursul meu de până atunci fusese asemenea unei ture cu montagne-russe-ul, iar acum mă aflam în punctul cel mai de jos al așa-numitei mele cariere.

După care s-au întâmplat trei lucruri, toate cam în același timp, care au întors repede soarta companiei, astfel că firma a ieșit pe profit, iar eu am devenit, într-un mod destul de uimitor, proprietarul lipsit de datorii al unui portofoliu echilibrat de investiții.

1. Am descoperit o modalitate prin care să vin de hac măcar unora dintre îndoielile și temerile mele. Singur și uneori împreună cu alții am aplicat ceea ce poartă denumirea de „procesul convingerii fundamentale”. E vorba doar de o serie de întrebări la care răspunzi cât mai onest posibil (o vom parcurge în capitolul 3).

Aplicând acest proces mi-am dat seama că aveam o convingere adâncă, fundamentală conform căreia eu nu dețineam controlul asupra banilor mei, eram un nepriceput în privința banilor. Ceea ce m-a condus la o afirmație de mare impact: Sunt rațional și dețin controlul asupra

finanțelor mele. *Îmi creez un succes financiar total, într-un mod lejer și relaxat, sănătos și pozitiv.* Mi-am repetat constant această afirmație, fapt care a avut un efect puternic asupra vieții mele.

2. Am învățat despre controlul asupra banilor și am înțeles că acesta era esențial în vederea succesului (vom vorbi despre el în capitolul 5). A avea control asupra banilor înseamnă pur și simplu a aranja lucrurile în așa fel încât să câștigi mai mult decât cheltui (ceea ce a reprezentat un concept nou pentru mine la vremea aceea).

3. Am auzit o propoziție unică ce a reprezentat catalizatorul unei mari schimbări în viața mea.

**O singură propoziție simplă îți poate modifica
stilul de gândire și-ți poate schimba cursul gândurilor și cursul
vieții.**

Când atinsesem pragul cel mai de jos al situației mele financiare, copleșit până peste cap de probleme la serviciu, mi-a fost dat să aud la radio câteva cuvinte inspiratoare care m-au umplut de un entuziasm ciudat și mi-au schimbat gândirea. N-am auzit cine spusese sau scrisese cuvintele respective — cineva mi-a spus mai târziu că Napoleon Hill o făcuse, în *Think and Grow Rich*. Propoziția suna așa: „*În fiecare necaz se află și un beneficiu la fel de mare sau chiar mai mare*”.

Am scris-o cu litere de-o șchioapă și am pus-o lângă telefonul din biroul meu. Apoi am adăugat alături: „*În fiecare problemă se află o oportunitate*”. Iar mai târziu am adăugat un citat din *Bhagavad Gita*, textul spiritual indian cu o vechime de cinci mii de ani (care stă mărturie că nimic nu e nou în toate acestea): „*Chiar și în loviturile pe care ni le dă viața putem găsi daruri mari*”.

Confruntându-mă în acea perioadă de zbatere și frustrare cu o problemă după alta, am început să mă întreb: ce beneficii puteau exista în această problemă? Ce oportunități? Ce daruri? Și am descoperit un lucru uimitor: atunci când pui întrebarea potrivită, răspunsurile vin.

Răspunsurile vin din interiorul tău, nu de la altcineva. Doar punându-ți întrebarea corectă deschizi calea unei părți creative a minții

tale, una care adoră să găsească soluțiile puzzle-urilor și problemelor, chiar și ale celor mai complicate dintre ele. Atunci când pui întrebările potrivite, răspunsurile sunt simple și evidente — și sunt perfect nimerite pentru tine, fiindcă sunt date de propria ta minte creativă.

**Iată ideea vizionară
care mi-a schimbat gândirea și viața:**

**În fiecare necaz se află și un beneficiu
la fel de mare sau chiar mai mare.
În fiecare problemă se află o oportunitate.
Chiar și în loviturile pe care ni le dă viața
putem găsi daruri mari.**

Ne recunoaștem, desigur, problemele. E limpede că nu putem nega faptul că avem probleme. Dar este întotdeauna bine să ne punem întrebarea: ce beneficii pot exista pentru noi în această situație? Ce oportunități? Ce daruri? Reușiți să vă dați seama că, doar punând aceste întrebări, vă deschideți mintea față de posibilități noi, vaste?

De îndată ce începeți să căutați în orice situație oportunități, beneficii și daruri, le veți găsi. Oportunități există oriunde, însă de obicei (și mai ales atunci când ne confruntăm cu probleme) noi nici măcar nu ne întrebăm ce oportunități s-ar putea afla chiar acolo, sub nasul nostru.

**Oportunități există oriunde.
Le vedem de îndată ce începem să le căutăm.**

Ce oportunități există pentru voi, chiar în momentul acesta? Doar voi cunoașteți răspunsul la această întrebare, fiindcă răspunsurile sunt în inima și în mintea voastră, așteptând să fie descoperite.

Tot ce trebuie să faceți este să vă întrebați.